

HA NASCUT LA PLATAFORMA VALENCIANA PER LA CULTURA

“Contra l’augment de 13 punts de l’IVA i en defensa de la producció cultural valenciana”, “contra la precarització del teixit creatiu i la falta de polítiques actives de promoció de l’art i la cultura” i amb “la vocació de proposar alternatives”. És la Plataforma Valenciana x la Cultura, uneix entitats de les arts visuals (AVVAC, AVCA, LAVAC), escèniques (AVETID, AAPV, APDCV, AVED), audiovisuals (EDAV, CDP, TACEE-PV, AVAPI, AVE-DIS), de la música (AMPE i Societat Coral El Micalet) i editorial (Gremi de Llibrers de València, AEPV, APIV) i es presentava el 13 de setembre a la ciutat de València.

PERIODISTES, POLÍTICS I CIBERACTIVISTES PARTICIPEN EN LA XXII UNIVERSITAT DEL TIRANT

L’organitza l’ACV Tirant lo Blanc i se celebrarà entre el 20 i el 22 de setembre, a Ca Revolta i a l’Octubre CCC: és la XXII Universitat del Tirant, que duu per títol #dospuntzero. Dijous i divendres hi haurà diversos tallers de formació (xarxes socials, activisme...), i dissabte, diverses taules rodones, amb la participació, entre d’altres, de l’ex-president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach o del diputat Fran Ferri, dels periodistes Xavier Aliaga, Brauli Duart i Vicent Partal o dels ciberactivistes Carles Bianco, Francesc Felipe i M. Rasoir Electric. També hi haurà música, amb el dj Carles Bianco i amb Toni de l’Hostal. Tota la informació, a tirantdospuntzero.blogspot.com.

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Mequinensa

“Les gents que parlen una altra llengua i adoren un altre déu s’han burlat de la nostra oració... Han fet escarni dels nostres càntics” (V. Boix, 1880). Són anys, molts anys, de genocidi permanent, més que intermitent; les aparents interrupcions no són més que diferents intensitats d’aplicació de la força, acordades a conjunturals conveniències. L’agressivitat no cessa. La pervivència, encara que siga precària, és una anomalia que cal extirpar. Ni el botxí Felip V ni l’assassí Franco, ge-

nocides supremes, aconseguiren l’aniquilació de l’idioma i la cultura propis dels catalans, en general i, en particular, dels ciutadans de les aragoneses Ribagorces, la Llitera, el Baix Cinca i el Matarranya. Ara, els vents de l’aniquilació de sempre van generant un tsunami. Són els néts del boig Borbó i del roí tirà qui hostilitzen els Països Catalans i els seus trets. Sí, el PP, des de Madrid, València, Palma i Saragossa, liquida, degolla; mentre la seua amistançada CiU, des de Barcelona, calla, consent.

El crim serà més efectiu consumant-lo als territoris més fràgils, xafats, més afeblits per la seua programada massacre. Fins i tot, ens furten el llinatge (“per retornar-vos el nom de cada

TORNA LA COMÈDIA ‘NO ET VESTEIXIS PER SOPAR’

El Bernat convida la seva amant a passar el cap de setmana amb ell, i també a un amic seu –el Robert– per tenir una coartada, aprofitant que la seva dona ha d’anar a visitar la seva mare. Tot és perfecte; fins i tot ha contractat una cuinera perquè no els falti de res. Però les coses no li surten com ell s’espera i la vetllada romàntica s’acaba convertint en una nit molt mogudeta durant la qual tothom fingeix ser el que no és per evitar ser descobert. Torna al Teatre Condal de Barcelona la comèdia *No et vesteixis per sopar*. Roger Peña adapta i dirigeix en aquesta ocasió el text de Marc Camoletti i ho fa comptant amb un elenc de luxe: Mingo Ràfols, Àngels Bassas, Jordi Díaz, Mònica Glaenzel, Marta Valverde i Òscar Kapoya. *No et vesteixis per sopar* és una de les clàssiques comèdies d’embolic que s’ha actualitzat amb l’objectiu de tornar a sorprendre els

espectadors que s’acostin a la sala del Paral·lel. La producció de Pinkerton Produccions recupera, vint anys després, un text que ja va triomfar al Teatre Condal i que assegura bon humor, diversió i moltes rialles.

Els actors de l’obra.

XAVI GÓMEZ

MANEL MOLINA

Santa Agatòcia.

cosa”) i emmascaren l’idioma amb el feridor *xapurriau* o amb l’insultant *orienaragonés*.

A Mequinensa, la vila dels deliciosos préssecs, on conflueixen –“l’aiguabarreig”– tres rius, l’Ebre, el Segre i el Cinca, germana, nascuda amb la conquesta de Ramon Berenguer IV (1149) i inclosa en la Vegueria de Lleida, unida al bisbat lleidatà

fins el 1956, li fan una festa de pautes catalanes cada 17 de setembre a santa Agatòcia (que en llengua grega vol dir ‘bona notícia’, ‘glòria’), suposada màrtir i filla de la ciutat, a la qual li fa recuperar la seua plenitud, puix “Ella sempre diu: /sóc mequinensana,/ perquè jo mai renego/ de ma adorada pàtria”.